

Medlem end kan finde det, saa er det jo dog saa; man kjenner altsaa meget godt en saadan Forffjel, og man kjenner ogsaa meget godt den Raadighed, som den lovgivende Magt har over de Fonds, der ere opførte paa Finantsloven. Den samme Raadighed vil den faae over den Fond, som jeg her har foreslaaet at danne. Jeg skal i denne Forbindelse erindre om, hvad mit oprindelige Forslag indeholdt. Det indeholdt jo nemlig i § 1 den Bestemmelse, at disse omtalte Midler, der hidtil havde været henlagte til Folketirkens Understøttelse, skulde inddrages under den lovgivende Magts Raadighed. Nu sagde rigtignok et æret Medlem. — Lad mig omtale dette med det Samme —, at jeg var vejen tilbage derfra, at jeg var bleven forfrækket for, hvad jeg selv havde foreslaaet, og at jeg nu havde sat noget Andet ind i Lovforslaget. Dette vidner om, at det ærede Medlem, som brugte disse Udtalelser, ikke ret har sat sig ind i, hvad der er forhandlet i det andet Thing; thi ellers vilde han vide, at jeg har modsat mig det (En Stemme: Ja). Ja, hvad skulde jeg da gjøre mere? Naar jeg har bragt en Bestemmelse ind i mit eget Forslag og modsat mig, at Andre forandrede den, saa veed jeg dog ikke, med hvilken Ret man kan anklage mig for, at Forandringen er kommen tilstede; lidt Rimelighed skulde der dog være i Alting. Dernæst kom det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds til at gjøre den Bemærkning, at der endogaa fandtes et Medlem i Landsthinget, som havde udtalt, at Midlerne vare Folketirkens. Det kan saamaend gjerne være, at det forholder sig saaledes, jeg tør ikke bestemt modsigte det, men det er ikke mig, der har sagt det. Jeg har foreslaaet Noget, der hviler paa et ganske andet Grundlag, og jeg har i Landsthinget, ligesom ogsaa ofte tidligere erkjendt, at disse Midler tilhøre Staten. Dette kan man da ogsaa læse i § 1, selv i den Skikkelse, som den senere har faaet, idet det nemlig hedder: „De Midler, som nu ere henlagte til Folketirkens Understøttelse“. Derved omtales disse jo ikke som Folketirkens, men som Midler, der ere henlagte til Folketirkens Understøttelse, og derved sigtes jo til Udtrykket i en bekjendt Grundlovsparagraf. Hvad nu Lønningernes Størrelse angaar i § 7, da have to ærede Medlemmer omtalt disse, dog ikke ganske med samme Sindelag. Hvad der især forargede det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, var dette, at disse Lønninger ere af ulige Størrelse, at nogle Lønninger ere højere end andre, og han erindrede om, at vi en Gang i Forening havde foreslaaet, at alle Lønninger i det Væsentlige skulde være ens. Det var nu den Gang, sagde det ærede Medlem, da stode de to Navne, det ærede Medlems og mit, ved Siden af hinanden paa et saadant Forslag, men nu er jeg falden fra. Jeg skulde dog tillade mig at mene, at jeg i alt Fald kan paaberaabe mig et godt Ex-

empel. Jeg har her et af de ældre i Rigsdagen indbragte Lovforslag, som er fra Samlingen 1872, og blandt Indbringernes Navne staar det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds. I dette Lovforslags § 5 findes Lønningerne fastsatte saaledes: 100 Præsteembeder paa 1,600 Rbd., 300 paa 1,200 Rbd. og de øvrige paa 800 Rbd. Naar altsaa Nogen skal anklage og fare haardt frem imod mig, fordi jeg nu har foreslaaet en anden Lønningsmaade end for 11 Aar siden, saa er dog vistnok det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds ikke den, der skal kaste den første Stem. — Endnu dvælede det ærede Medlem ved § 19 og udtalte, at jeg var gaaet faare villig ind paa den vedtagne Forandring. Den Forandring, som er vedtagen i det andet Thing, gaar jo ud paa, at Geistligheden skulde have Ret til at modtage frivillige Gaver ogsaa i Anledning af firkelige Handlinger, naar det kun var uden Foranledning fra deres Side. Jeg har foreslaaet noget Andet, og jeg har paa ethvert Trin fravaaret, hvad Landsthinget har vedtaget. Jeg vil ogsaa her henstille, om det da er rimeligt at tillægge mig Skylden for, at det, som nu staar der, er blevet vedtaget. Vil man her vende tilbage til mit oprindelige Forslag, skal jeg se det med Forsnielse; thi jeg anser bestandig det, jeg har foreslaaet, for bedre, end hvad der nu staar i § 19. — Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) dvælede udsjellig ved de Bestemmelser, som ere komne ind i § 12 om det Sødtilliggende, der skal gives Præstekaldene, og troede at finde en hel Mængde Feil deri. Jeg veed dog ikke, om det ærede Medlem der har gaaet Ret i sin Betragtning, og om det, han anførte, vil ramme, hvad der nu staar i § 12. Tanken har jo været den, at, naar en Prestegaard skal udstylikes, foretages der en Ombonitering af Jorden. Naar Jorden efter den Kulturtilstand, hvori den ved Tagationen befinder sig, er paany tageret, fordeles det tilstedeværende Hartkorn forholdsvis over det hele Areal, der er Gjenstand for Udstykningen. Da der saaledes foregaar en Ombonitering af Jorden, har man troet paa en henfigtsmæssig Maade at komme ud over de store Vandskeligheder, der ligge i, at en Lønde Hartkorn paa eet Sted i Landet betyder noget ganske Andet end en Lønde Hartkorn paa et andet Sted i Landet, ved at benytte den Bonitering, der sker i Anledning af Udstykningen, til at tillægge Præstegaardene efter den nye Bonitering, hvad der svarer til 2 Lønder Hartkorn boniteret Jord eller 144,000 □ Alen. Da nu imidlertid med den nye Matrifulering ingen Jord er sat højere end til Taxten 20, om den end er boniteret højere, har man dertil lagt 16 pCt., hvilket svarer omtrentlig til Forholdet mellem 20 og 24, til Afgangen fra 24 til 20. Dette er ogsaa slet her, og jeg er dog tilbøjelig til at tro, at man ved Hjælp af den nu i § 19 optagne Bestemmelse opnaar et tilnærmel-